

Anka Kuşu

– Ayışığı · 21 Nisan 2018

ANKA KUŞU

ben ne zaman dibe vursam
hiçliğin derin çukurunda
tatlı bir rehavet çöker üstüme
adeta kendimden geçerim
içimde,en güzel yerde
derin bir uykuya teslim olur
al yanaklı ay yüzlü
masum bir çocuk

beni hüzün deryasına sürükleyen gönlüm

beyhude bir düşün peşinden koşar

gecenin kara gözlerinde ay batar

görünmez sıkıntıların pençesine inat

gözlerimde gözlerin asılı kalır

y/arsız bir gecede ses etmeyen yüreğim

sana gülümserken bile

nasılda içten içe ağlar

ne zaman bir ah etsem derinden

içimi büsbütün hüzün kaplar

iklimini şaşırmış

bir su gibi akan zamanın güzünde

hayatın sırrına eren

azade gönlüm

hiçliğin kıyısında

hayata manasızca bakar

dalarken derin düşüncelere

müzminleşen yılların yorgunluğu var üstümde
yalnızca beni dinliyorum sessizce
hiç bir şey eskisi gibi değil diyorum kendime
bak ne çabuk geldi geçti ömrümün baharı
hem artık gençlik de bitti yaş kemale çoktan erdi
yeter artık inat etme birazda beni düşün
uslan ey içimdeki umarsız çocuk

mevsim hazana ermeden
saçlarıma aklar düşmeden önce
eskiden küs değildim
bana dost görünen aynalara
şimdi resimdeki yeşil gömleklî kıza bakıyorum
bahar gözlerinin ta içi gülüyor neredeyse
bir de aynadaki bana baktım gizlice
aşına yüz sonbahar benmişim meğerse

y/anar y/anarım alevler içinde

y/andıkça k/özümdeki ateş arşa çıkar

sana olan sonsuz sevgim

işte budur benim derdim kederim

ah bir bilsen ey sevgili

yangın mavisini hayallerimi nasılda ipe çekirim

binlerce gözyaşımı bir umuda heba eder

sana feda olsun bu can derim

düşsem de ben en dibe

ayağa kalkarım yine

Zümrüdü Anka kuşu gibi

küllerimden yeniden doğar

tekrar kendi göğümde

düşlerimdeki maviye

geniş kanatlarımla uçar

kendimi yeniden ateşe atarım

AYLA CERMEN TÜFEKÇİ